

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 21/2019
30.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Мирољуба Томића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. став 1. и 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Драгише Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 134/17 од 26.09.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1019/18 од 01.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Драгише Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 134/17 од 26.09.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1019/18 од 01.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 134/17 од 26.09.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. став 1. и 5. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и десет месеци коју ће издржати по правноснажности пресуде.

Окривљени је обавезан и да плати суду на име паушала износ од 8.000,00 динара као и остале трошкове кривичног поступка у износу од 8.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

На основу члана 83. став 1., 2., 3. и 4. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана у Заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи, која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора.

Према окривљеном је на основу члана 91-93. КЗ изречена мера безбедности одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом у износу од 300,00 динара. Окривљени је обавезан да оштећеном ББ на име накнаде

штете исплати износ од 102.197,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1019/18 од 01.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адв. Драгише Ђурића, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 134/17 од 26.09.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Драгиша Ђурић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74., члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом.

У конкретном случају бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП у вези члана 83. КЗ при чему само формално означава ову повреду због које је подношење захтева дозвољено, међутим у образложењу захтева оспорава чињенична утврђења суда око испуњености услова за изрицање мере безбедности обавезног лечења наркомана у заводу за извршење кривичних санкција или другој одговарајућој установи, а из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу.

Такође захтевом за заштиту законитости се указује да је првостепени суд неправилно одлучио о кривичној санкцији, јер изречена казна је превисоко одређена, имајући у виду олакшавајуће околности код окривљеног из чега произилази да се захтевом за заштиту законитости указује на повреду закона из

члана 441. став 1. ЗКП, а из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује се и да је у правноснажним пресудама погрешно утврђено чињенично стање, то јест да је повређена одредба члана 440. став 2. ЗКП, а у вези са тим се наводи да првостепена пресуда нема јасне разлоге о одлучним чињеницама, из чега произилази да се захтевом указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде не представљају у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовом браниоца.

Захтев за заштиту законитости поднет је из због повреде Устава Републике Србије, као и начела Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3), према одредби члана 484. ЗКП уз захтев се мора доставити и Одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права основних слобода и додатним протоколима.

Како подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио Одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописани садржај.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић